

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului Antonie cel mare

Voi, cei ce auziți din gura Mea cuvântul vieții, așezați-vă cu el în cartea Mea din zilele acestea. Amin.

Vin iar la iesle cu hrană, cu cuvântul vieții vin. El este puterea Mea pentru cei ce se mântuiesc prin el de păcate și de cele din lume, iar pentru înțelepciunea lumii el este nebunie.

Omul înțelept lumește, își pune întrebarea: „*Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?*“. Cel ce zice aceasta Mă numește neputincios și Îmi mărginește puterea. Eu însă aș vorbi o veșnicie și n-aș mai tăcea, căci sunt Cel ce pot. Omul nu poate, dar Eu pot, numai ca să se vadă minunea puterii Mele, minunea cuvântului Meu întru care Eu nu obosesc, căci am de așezat cer nou și pământ nou, cu cuvântul și cu fapta cuvântului Meu cel creator, și am de zădărnicit pe înțeleptul și pe cărturarul acestui veac, căci iată, lumea prin înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, mântuiesc pe cei credincioși care Mă propovăduiesc pe Mine, Cel răstignit, iar aceasta este pentru iudei sminteală, iar pentru păgâni nebunie, fiindcă scris este: *«Iudeii cer minuni, elinii caută înțelepciune, iar cei credincioși vestesc pe Hristos Cel răstignit; pentru iudei, sminteală; pentru păgâni, nebunie, dar pentru ei, cei chemați, pe Hristos, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu»*. Și iată, înțelepciunea și tăria oamenilor este biruită de nebunia și de slăbiciunea fiilor lui Dumnezeu, așa încât cele ce sunt să dea jos pe cele ce nu sunt, ca nici un trup să nu se laude înaintea Mea.

Legea duhului vieții îl liberează pe om de legea păcatului și a morții, după cum este scris: *«Cei ce se țin de trup râvnesc cele trupești, iar cei ce se țin de duh, cele duhovnicești»*. Amin. Carnea râvnește împotriva lui Dumnezeu și nu se poate supune legii lui Dumnezeu, și iată, cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu, dar omul nu vrea să audă așa ceva, și se hrănește cu iubirea de Dumnezeu, zice el. Nu-i place omului cuvântul vieții. O, nu-i place omului vorbirea Mea cea multă, căci ea este pentru cei ce se mântuiesc de păcat și de lume, și omul numește nebunie propovăduirea vieții și caută să se ascundă zicând că nu sunt Eu Cel ce grăiesc atât de mult, că nu sunt Eu Cel ce grăiesc românește din cer peste pământ. Dar iată, Eu sunt; Eu, cuvântul vieții veșnice, iar cel ce nu învață de la Mine, acela rămâne repetent, căci lumea prin înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înțelepciunea lui Dumnezeu, căci scris este în Scripturi: *«Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați o voi nimici și voi zice nebunie peste înțelepciunea lumii și voi întreba: unde este înțeleptul și cărturarul veacului acesta?»*.

Vin la ieslea Mea cu cuvântul vieții, și fericit este cel ce va auzi glasul Meu de la iesle și nu se va sminti întru Mine. Iar voi, cei ce auziți din gura Mea cuvântul vieții, pe voi înșivă și unii pe alții dați-vă Mie cu toată viața voastră, iar Eu să fiu viața voastră; ale Mele să fie în ea, și dintru ale Mele să-Mi dați. Amin.

Fiecare clipă de muștrare este o naștere, și aceasta este lucrarea bisericii, căci cel ce uită învățăturile Mele, acela aduce durere bisericii și Duhului Sfânt, Care trebuie să trăiască și să lucreze în biserică prin taina bisericii, prin trupul bisericii, prin întreg trupul ei. Amin. Această lucrare de înțeleptire nu mai este azi pe pământ, căci dacă botezul pe care-l face omul peste om ar rămâne cu roadele lui în om, omul n-ar mai muri, omul nu s-ar mai da diavolului. Dar cum se poate omul da diavolului? Se dă lucrându-i lucrurile lui: prin desfrânare, prin necurăție, prin patimă, prin poftă rea și prin lăcomie, care este închinare la idoli, precum zice Scriptura, iar pentru astfel de fapte îi ajunge mânia lui Dumnezeu pe cei ce nu ascultă de El. Iar acolo unde botezul și credința și pocăința îl unesc pe om cu Dumnezeu, pe acela îl pecetluiește Dumnezeu și

Îl face armă împotriva diavolului pe cel botezat și îl îmbracă în omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștința cea deplină, după chipul Celui ce l-a zidit prin baia nașterii din nou. Amin.

Își pune omul înțelept întrebarea: „*Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?*“. O, dacă oamenii au stricat toate lucrările Mele ca să le facă pe ale lor, oare, Eu, Domnul, să nu Mă ridic ca un Creator ce sunt și să lucrez?

Am stat două zile în mormânt, și a treia zi am înviat și M-am sculat și am lucrat și am înființat împărăția Mea pe pământ. Dacă omul Mi-a stricat-o și Mi-o strică mereu, oare, Eu să nu Mă ridic ca un Făcător ce sunt și s-o lucrez la loc? Oare, n-a venit vremea să așez la loc împărăția Mea cea zidită acum două mii de ani? Și iarăși zic: am stat două zile în mormânt, iar a treia zi am înviat și am așezat împărăția Mea. Am stat două mii de ani așteptând învierea făpturii pentru care am murit Eu, iar a treia mie de ani este ziua învierii, ziua Domnului. Amin.

Iată taina cea despre veacuri, că la Dumnezeu o zi este ca o mie de ani. Această taină nu mai este ascunsă, că o zi înaintea Mea este ca o mie de ani, și o mie de ani, ca o singură zi, și Eu nu zăbovesc cu făgăduința Mea, dar am răbdat mult, după socoteala omului, căci am voit ca tot omul să vină la pocăință. I-am dat timp omului, dar omul s-a tot depărtat de început și a ajuns la sfârșit, căci el a mers înainte în loc să se întoarcă la Mine și să aștepte învierea. Iată de ce Eu, Domnul, vorbesc mult, de i se pare omului că n-oi fi Eu Cel ce grăiesc.

Două mii de ani am tăcut ca în mormânt, iar a treia mie de ani este învierea, iar Eu sunt începătura învierii, precum este scris despre Mine și despre înviere în Scripturi. Două mii de ani sunt ca cele două zile în care Eu am stat ascuns în mormânt, iar a treia mie de ani este ca ziua a treia în care Eu am înviat și M-am arătat ucenicilor Mei. Aceasta este taina vorbirii Mele lungi și fără de capăt, căci Eu, Domnul, am suflat și am cuvântat peste pământ, și cuvântul Meu a înviat și dă viață celor din morminte, căci scrie în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani: «*Vine ceasul când morții din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce vor auzi vor învia*». Aceasta este taina cuvântului Meu și a glasului Meu din zilele acestea, iar cei ce îl aud înviază pentru nestrăcătare și se îmbracă în nemurire pentru întâmpinarea Mea, căci vin cu nunta cea din cer pe pământ, cu taina cea adevărată a nunții, taina pe care omul pe pământ a închis-o sub păcat atâtea mii de ani numind-o taină și asemănând-o cu adevărata taină a nunții. Nunta este mântuirea care se plătește cu viața, și altceva nu înseamnă nuntă.

Eu, Domnul, suflu cuvânt peste pământ și zic peste toți oamenii de pe el: o, oamenilor care iubiți și care vă iubiți! Eu vin curând. Iubiți-vă cât vreți, dar cerește, așa cum am iubit Eu biserica și M-am dat pe Mine Însumi pentru ea ca s-o curățesc și s-o sfințesc și s-o am a Mea, mireasă curată și neîntinată. Călugăriți-vă viața voi, cei căsătoriți, căci vai și iar vai preoților care trimit pe om la păcat prin căsătorie, și apoi nu-l mai scot de sub păcat și din moarte pentru înviere, pentru ziua a treia, ziua învierii, așa cum au făcut apostolii și sfinții Mei peste toți cei căsătoriți care veneau spre ei să Mă afle pe Mine, Cel Sfânt.

Taina fărădelegii se sfârșește și nu mai este tănuită, că Eu o scot deasupra și o osândesc aruncând-o în foc nestins. Ea se lucrează sub nume de taină de două mii de ani, dar acum, iată, înviază de sub taina sa cuvântul vieții, cuvântul judecății fărădelegii care a stat ascunsă sub taina bisericii prin lucrarea omului ascuns și semeț care și-a ascuns păcatul sub față sfântă. Omul semeț a crezut că Mă iubește și că-l iubesc și Eu și că Mă arăt lui și că el este înțelept. Dar vedeniile și minunile și închipuirile nu sunt pentru creștini, ci sunt lucrarea diavolului care îi amăgește pe cei ce se cred înțelepți și lucrători peste ei și peste oameni. Iar pentru creștini sunt ispitele și greutățile vremii cu care diavolul stă în calea lor spre cer pentru ca ei să se dovedească ai Mei prin puterea Mea din ei, cu care ei stau tari împotriva duhului întunericului acestui veac. Și precum copiii cei buni în ochii părinților lor sunt bucuria și viața și pacea și nădejdea și lucrarea părinților lor, așa și ucenicii cei sfinți sunt bucuria și viața Învățătorului lor, Povățuitorului lor, Domnul Cel din cer. Ei nu-și fac rău unul altuia, ci Îi fac bine lui Dumnezeu, căci cei ce par în ochii altora că le calcă pe ale Mele fiindu-Mi servi pe pământ, aceia fac tot ce

fac cu mare răspundere, ca David, care a luat din pâinile preoților la vreme de necaz, la vreme de lipsă și de întuneric și de război pe pământ.

Eu sunt Cel ce am spus celor ce Mă urmează în lume: *«Ieșiți din lume și nu vă atingeți de ce este necurat, ca Eu să vă primesc pe voi și să iau de la voi și să fim Tată și fiu»*. Și tot Eu le-am spus: *«Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia venirii Mele și botezați pe cei ce ies din lume ca să creadă Mie»*. Și tot Eu am spus: *«Voi nu sunteți din lume, și de aceea lumea vă urăște pe voi»*. Apostolul Pavel umbla ca Mine, și tot era cu grijă să nu se smintească cineva întru el, în care vreme se făcea tuturor asemenea, ca să mai tragă dintre ei la Mine și la Tatăl, iar cel ce se boteza atunci se vedea că se botează, căci botezul se adevărea că este, prin lucrarea Duhului Sfânt, Care Se făcea râu din gura celui botezat, spre lucrarea de zidire a bisericii Mele cea vie. Dacă botezul nu-și găsește în om roadele lui, atunci omul este altceva, nu este creștin, nu este încreștinat și nu are semnul botezului peste el, și semnul supunerii, care-l arată pe cel botezat. Omul însă e semeț și zice că Mă are pe Mine și că Eu îl iubesc, și el nu are nici măcar semnul supunerii peste el. Tot omul umblă cu capul descoperit păcătos fiind și fără stăpân, iar femeile, spre batjocura Mea, se împotrivesc prin semeție, umblând descoperite înaintea oamenilor și înaintea îngerilor și înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și gonind din preajma lor pe îngeri și pe sfinți și pe strămoși, iar omul e semeț și zice că Mă are pe Mine și că Eu îl iubesc așa cum este el, și se scoală omul și zice: „Cum de vorbește așa de mult Dumnezeu?“. Iar Eu vorbesc mult și îi răspund omului prin vorbire multă, că mult s-a depărtat omul de cele ce Eu i-am cerut să facă, și să-Mi fie Mie biserică omul. Și iată, umblă omul să caute biserica, și ea nu este pe nici o cale. Umblă să caute împărăția Mea, împărăția păcii, și ea nu este pe nicăieri și nu se găsește nici prin școli, nici pe drumuri bătute lung, nici peste oceane, nici prin văzduh; pe nicăieri nu se zărește ea, iar cei ce o au pe ea nu mai umblă, nu mai caută, căci ea este înăuntrul lor, și pentru ea ei nu mai bat cale după cale, cum fac cei înțelepți care mereu învățând nu au nici un bob.

O, nu-i place omului împărăția Mea, învățătura Mea, căci omul se teme de dreptatea ei, că e vechi omul, iar cel nou se înnoiește mereu și caută mereu după dreptate și o trăiește pe ea pe pământ nou. Amin. Cei ce s-au pus mari pe pământ în numele bisericii Mele, aceia sunt mincinoși și goi, oameni purtați de poftele cărnii și nu de Duhul. Ei își fac poftele lor, batjocorind fața Mea între oameni. Iată-i! Să-i privească toți trecătorii! Oameni trupești, neliberați de legea păcatului și a morții, căci pofta cărnii este moarte și vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, nesupunându-se legii lui Dumnezeu, iar *«cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu»*, precum este scris în Scripturi: *«Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al lui Hristos»*. Și iată-i! Oameni trupești, stând mari peste pământ în numele Meu, făcând din femeile lor priveriște diavolilor în loc numit sfânt; femei fără cuvioșie, împodobite lumește, fără sfială, iubind slava deșartă și făcându-se sminteală în lume, batjocorind numele Meu cel sfânt în mijlocul oamenilor care rățesc fără povățuitor, fără păstor, căci cei ce s-au depărtat de la calea cea dreaptă și pe mulți i-au poticnit din credință, s-au sculat și s-au pus apoi păstori de oi, dar n-au păzit știința Mea, precum a zis profetul când a zis: *«Buzele preotului să păzească știința, și din gura lui să iasă învățătura, căci el este solul Domnului Savaot»*, iar Eu îi voi lăsa disprețului și umilirii, căci tot omul s-a poticnit prin ei.

O, nu e bine să stea omul cu capul descoperit păcătos fiind și fără stăpân pe pământ, dar omul nu crede și piere în necredință, și Eu înviez și suflu duh de înviere și grăiesc cuvânt mult, că mult Îmi este oftatul pentru omul cel semeț. Am zis că voi pune foc la toate capetele cele fără semn de supunere pe ele, și dacă am zis vin și împlinesc, căci numele Meu este batjocorit de bărbați și de femei și de copii care se semețesc în dreptul numelui Meu, căci femeile preoților sunt numite „preotese“, și ele sunt desfrânate acoperite cu blănuri și cu pălării și cu vopsele și cu văluri mincinoase, și nici vorbă de maramă sfântă și purtată cu sfială pentru sfințenia Mea în om, căci femeile care au gustat și gustă încă din păcat ar fi să-și pună, după Scriptură, vâl, iar aceasta

înseamnă acoperământ negru, maramă neagră, ca să se deosebească de fecioare și să nu se ascundă sub nevinovăție dacă nu se îmbracă întru ea, iar alt acoperământ nici că se cuvine femeilor, căci moda lumii nu are nimic cu învățătura Mea. Iar Eu vorbesc mult și îi răspund omului prin vorbire multă, ca să-l îmbrac în cuvântul Meu ca în haina pocăinței și a umilinței, și să nu mai umble omul peste mări și țări ca să caute împărăția Mea și biserica Mea, căci ea nu se mai găsește pe nici o cale.

Două mii de ani am tăcut, iar acum iarăși grăiesc, căci vine învierea, cea de a treia mie de ani, cea de a treia zi, când Eu Mă fac cuvânt de înviere, cuvânt lung și fără capăt precum veșnicia. Aceasta este taina cuvântului Meu și a glasului Meu care umple pământul în zilele acestea. Omul a dărâmat templul Meu în cele două zile, în cele două mii de ani, iar a treia zi, a treia mie de ani Eu, Domnul, îl zidesc din nou și Mă fac Împărat peste toată făptura care va mai fi.

Nici un trup să nu Mă judece pentru cuvântul judecății. Fiecare clipă de muștrare este o naștere din nou pentru cel ce voiește să se nască din cer. O, cu greu se prinde această taină de omul cel de azi. Dar vouă, celor ce sunteți popor al cuvântului Meu care dă viață, nu vă întristați de vremea muștrării pentru greșale. Pe voi înșivă și unii pe alții dați-vă Mie în toată clipa cu viața voastră. Fiecare muștrare este o naștere din nou a ta, copil născut prin taina cea nouă a bisericii, taina Noului Ierusalim peste făptura ta. Omul cel vechi dă să se supere în tine, dar omul cel nou se bucură de lucrarea nașterii, căci ziua judecății este ziua nașterii din nou. Amin. Omul cel vechi din tine se teme de dreptate, dar omul tău cel nou o caută și o trăiește pe ea în pământ nou. Fiți mereu școlari silitori prin umilință, căci iată-i pe cei ce n-au învățat de la început, au rămas repetenți, fiindcă omul este prin naștere și altfel nu poate să fie.

Fericiți cei ce rabdă muștrarea și învățătura spre înțeleptire. Fericiți și iar fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru Mine și întru cuvântul Meu. Și iarăși, fericiți, de trei ori fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul Meu și îl împlinesc pe el. Amin.

Eu sunt, și ziua învierii este cu Mine, iar din gura Mea iese cuvântul vieții. Am stat două zile în mormânt, iar a treia zi am înviat și am așezat împărăția Mea. Și am stat două mii de ani așteptând, iar a treia mie de ani este ziua Domnului. Amin, amin, amin.

17/30-01-2000